

PETRONELA HERCOVÁ

PRÍBEHY TRAKTORÍKA SAMĀ

UYDALO MEA2000

© Všetky autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0145-5

PETRONELA HERCOVÁ

PRÍBEHY TRAKTORÍKA SAMA

Grafická a technická spolupráca: Tomáš Lackó, Kristián Kitlei,
Edícia: MEA 2000 o. z.– Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0145-5

OBSAH

Ako to všetko začalo	4
Traktorík Sam pomáha pri vykoľajenom vláčiku	14
Traktorík Sam chce byť vláčikom	23
Traktorík Sam stavia prírodný plavecký bazén	32
Výlet na historickú lesnú železnicu	39
Súrodenecké súperenie	48

Medzi vysokými horami, v zelenej doline popri zurčiacej rieke, vinie sa malé krásne mestečko v ktorom žijú hovoriace autá, traktory, vlaky, autobusy ... spolu s ľuďmi svojimi priateľmi. No a na samom kraji mesta je farma na ktorej býva traktorík Sam.

Len nedávno bol skonštruovaný vo veľkej továrni, následne dovezený do obchodu, v ktorom si ho kúpil pán Veselý. Pán Veselý je naozaj veselý a milý človek, ktorý má so svojou ženou pani Veselou, ktorá je tiež naozaj veselá a milá, dve detičky. Chlapčeka Adamka a dievčatko Andrejku, ktorí sú tak ako ich rodičia veselí a milí. Priezvisko Veselý sa pre túto rodinku naozaj veľmi hodí.

Ako to všetko začalo ...

Pán Veselý často chodieval v meste do predajní s potrebami pre svoju farmu. A tiež rád chodieval do predajní s poľnohospodárskymi strojmi. Niekedy so sebou brával aj Adamka a Andrejku, svoje deti. Podľa toho koľko mal času a koľko času mali jeho ratolesti. Adamko a Andrejka boli veľmi šťastní, keď ich ocko zobral do mesta. Ako dnes.

Keď nakúpili v meste všetko potrebné, zašli do predajne s poľnohospodárskymi potrebami. Obdivovali všetky tie výkonné stroje a čítali si o nich v priložených informačných letáčikoch. Odrazu k ockovi pribehol Adamko, ktorý sa na chvíľočku od neho a Andrejky odpojil.

„Ocko, ocko, pod' sa pozriet' sem. Pod', pod'!

Ponáhľaj sa!“ - hovoril Adamko a ťahal ocka za ruku.

„Adamko, čo je čo sa stalo?“ - ustarostene sa pýtal ocko.

Adamko neodpovedal, len ocka ťahal a ťahal. Za nimi cupitala Andrejka, zvedavá, čo im chce Adamko ukázať.

„Aha, ten je nádherný, taký by som chcel. Je akurát tak pre mňa.“ - štebotal Adamko ukazujúc na menší červený traktorík.

Ocko pozrel na traktor, pokyvkával hlavou a nadvihoval obočie. Aj Andrejka pribehla k traktoríku, obzerala si ho z každej strany a potom sa pridala k skackajúcemu Adamkovi.

„Áno, áno, ten je krásny. Aj ja by som ho chcela.“ - prosíkala Andrejka a spolu s Adamkom na ocka prosebne upierali očká.

Ocko pozrel raz na traktor, raz ne deti a potom opäť na traktor a opäť na deti. Pozeral a pozeral a deti s napätím čakali a čakali.

„No myslím, že by sa nám celkom zišiel, ale najskôr sa musím poradiť s mamičkou. Ak bude súhlasiť, pôjdeme ho kúpiť. Dohodnuté?“ - navrhol ocko.

„Uhm, uhm.“ - súhlasne prikyvovali Andrejka a Adamko.

Ešte chvíľočku sa kochali pohľadom na malý červený traktorík a potom sa vybrali späť domov. Cestou ich ocko pozýval na zmrzlinu, no obaja odmietli. Chceli byť, čo najskôr doma. Len čo auto zastavilo na dvore pred domom, obe deti z neho rýchlo vystúpili a ponáhľali sa za mamičkou. Našli ju stáť vo dverách detskej izbičky.

„Mami, mami dovoľíš aby ocko kúpil nový traktorík? Pre mňa a pre Andrejku.“ - kričal Adamko už zo schodov.

No len čo k nej pribehli ich radosť sa stratila. Mamička ukázala rukou smerom do detskej izby.

„A toto je čo?“ - s hnevom sa spýtala.

Na zemi sa povalovali snád' všetky hračky, ktoré deti mali.

Rozprávkové knižky boli rozhádzané po jednej aj po druhej postielke. Špinavé oblečenie ležalo na stoličkách. Všade bol taký neporiadok.

Andrejka sa schovala za Adamka a len-len, že sa nerozplakala. Adamko chvíľku stál a pozeral na tú hrôzu. Až teraz si uvedomil, že ani jemu sa to nepáči. Pomyslel si, že bude ťažké presvedčiť mamičku na kúpu traktoríka. Ale skúsiť to musí. Podišiel do stredu izbičky, obrátil sa smerom k nej a potichučky rozprával.

„Prepáč ten neporiadok. Viem, že si veľmi nahnevaná, ale sľubujem, že s Andrejkou si upraceme izbu a už nikdy neurobíme taký neporiadok. A sľubujem, že ti pomôžeme so všetkým, čo od nás budeš chcieť, len dovoľ ockovi kúpiť ten traktor. Prosím a sľubujem. Andrejka povedz, že aj ty sľubuješ.“

„Sľubujem.“ - tíško povedala Andrejka.

Mamička stála a pozerala sa na svoje deťúrence.

Na Adamka odhodlane stojaceho v strede izbičky a Andrejku schovávajúcu sa za jej chrbtom.

Boli takí presvedčiví. Chcelo sa jej objat' ich a postískať ale to by bolo veľmi jednoduché. Rozhodla sa nechať ich ešte v napätí.

„Hmm, začneme tým, že tu urobíte vzorný poriadok. A ja porozmýšľam o vašom návrhu.“ - usmiala sa a odišla.

Deti zostali v izbičke sami. Okamžite sa pustili do upratovania. Adamko poukladal všetky knižky na poličku, Andrejka odniesla špinavé oblečenie do práčovne. Spolu poupratovali hračky. Každý si popravil perinu na svojej posteli, urobili poriadok na svojom písacom stole. Keď skončili, vonku bola už tma.

V bruškách im škvrkalo od hladu a očka im zatváralo od únavy. Mamička prišla ako na zavolanie. Doniesla sladké pečivo a teplé kakao. S chuťou sa najedli, potom prezliekli do pyžamiiek, umyli si zúbky a šup do postielky. Mamička ich pochválila za upratanú izbičku a chystala sa prečítať im rozprávočku. No len, čo vytiahla knižku a nalistovala prvú stránku obe deti už sladko spali.

Zhasla teda svetlo a potichučky odišla z izby.

Ráno sa obaja ponáhľali do kuchyne. S chuťou zjedli raňajky a hneď potom sa mamičky spýtali akú prácu pre nich na dnes naplánovala.

Mamička chvíľku akože rozmýšľala a potom ich poprosila, aby poupratovali stajňu v stodole. Vraj je tam veľký neporiadok a ona by chcela aby celý spodný priestor zostal prázdny a priechodný. Adamko ani Andrejka sa nepýtali prečo to potrebuje a ihneď sa vybrali zadanú úlohu splniť. Upratovali celé dopoludnie. Dokonca zabudli aj na obed. Mamička ich preto musela ísť zavolať. Kráčala smerom k stodole a už z diaľky počula ako sa skvelo bavia. Vošla k nim dnu. Deti odvedli obrovský kus práce aj keď zďaleka ešte neskončili. Páčila sa jej ich usilovnosť preto ich s radosťou pochválila a pozvala na chutný obed. Cestou sa tvárila tajomne a veľa sa usmievala. Keďže do domu vchádzali zadnými dverami, nemohli vidieť prekvapenie, ktoré ich čakalo pred predným vchodom.

Mamička počkala kým sa obaja najedli a potom ich poslala von na dvor. Vraj tam niekto na nich čaká. Ponáhľali sa teda k dverám. Vybehli na dvor a zostali prekvapení. Priamo pred nimi stál novučký malý traktorík, ktorý včera obdivovali v meste. Rozbehli sa k nemu a natešene si ho obzerali. Traktorík sa usmieval, deti sa mu páčili. Vlastne páčili sa mu už včera a veľmi si prial aby ho ten sympatický pán kúpil na svoju farmu.

„Ahoj.“ - pozdravili ho deti.

„Ahojte.“ - odzdravil traktorík.

„Ja som Adamko a toto je Andrejka. A ty sa ako voláš?“
- pýtal sa Adamko.

Traktorík posmutnel.

„Ja ešte nemám žiadne meno. Som nový a nikto mi ešte žiadne nevybral.“ - odpovedal.

„Hmm. A čo keby sme ťa volali Sam? Páčilo by sa ti to?“ - navrhla Andrejka.

Traktorík sa zamyslel a sám pre seba si opakoval meno, ktoré vyslovila Andrejka.

Potom sa usmial, zažmurkal očami, zablikal svetlami a radostne si poskočil.

„Sam, bude skvelé, páči sa mi to meno.“ - súhlasil traktorík, teraz už Sam.

„A nepáčilo by sa ti viac meno Ben?“ - nahnevane položil otázku Adamko.

Nepáčilo sa mu, že Andrejka ho predbehla a povedala meno pre traktorík ako prvá. On je predsa starší a je chlapec a preto mal navrhnúť meno najprv on.

Traktorík chvíľku rozmýšľal.

„Nehnevaj sa Adamko, ale Sam sa mi páči viac. Chcem sa volať Sam. Aj Ben je pekné, ale Sam sa mi naozaj páči viac.“ - ospravedlňoval sa traktorík.

Adamko zmraštil obočie, prižmúril očičká a škaredo sa pozrel na Andrejku.

„Ja som mal povedať meno ako prvý. Keby si ma nepredbehla, bol by si určite vybral to moje. Som starší a mal som na to právo!“ - zlostil sa Adamko.

Andrejka sa rozplakala. Mamička podišla k Adamkovi ,
kľakla si k nemu na jedno koleno a začala mu
vysvetľovať.

„Adamko, tu nejde o to, kto povedal svoj návrh ako prvý,
ani o to kto je chlapec alebo dievča alebo o to kto je starší
a kto mladší. Tu ide o to, ktoré meno sa traktoríku páči
viac. Nemôžeš niekomu vnucovať svoj názor. Obaja ste
navrhli meno, ktoré sa vám páči a traktorík si vybral to,
ktoré sa mu páči viac. Bola to jeho voľba a treba ju
rešpektovať. Pozri, ráno si ideš obliecť tričko. Ty si chceš
dať červené, ale mne sa páči zelené. Som staršia, takže
ma musíš poslúchnuť. Páčilo by sa ti to?“

„Ale to nie je fér. To tričko budem mať predsa oblečené
ja.“ - zháčil sa Adamko, no potom potichučky dodal:

“Myslím, že by sa mi to nepáčilo.“

Mamička sa postavila a pohľadila Adamka po vláskoch.

„Prepáč, že som ti hneď prvý deň u nás pokazil.“ -

ospravedlňoval sa Adamko traktoríku.

„A ty Andrejka prepáč, že som na teba kričal a obviňoval ťa.“ - ospravedlnil sa aj Andrejke.

Na to si obe deti podali ruky.

„Kamoši?“ - spýtal sa Adamko.

„Kamoši.“ - odpovedala Andrejka.

„Kamoši?“ - spýtal sa traktorík.

Adamko aj Andrejka sa k nemu otočili a jednohlasne odpovedali.

„Kamoši.“

A tak sa začal Samov život na farme a jeho dobrodružstvá s kamarátmi Adamkom a Andrejkou.